

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... I. rendű és ... II. rendű felpereseknek, dr. ... ügyvéd által képviselt alperes nevealperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2018. április 16. napján kelt 51. sorszámu végzésével kijavított, 2018. március 8. napján kelt 7.G.40.102/2016/48. számú ítélete ellen az I. és a II. rendű felperesek részéről 50. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 2.473.770 (Kettőmillió-négyszázhetvenháromezer-hétszázhetven) forint le nem rótt jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes és az engedményeseként fellépő II. rendű felperes felemelt keresetét – melyben az I. rendű felperes és az alperes között a ... 381. hrsz. alatti ingatlanon történő lakóház kivitelezésére 2002. február 15-én létrejött vállalkozási szerződés I. rendű felperes általi teljesítésére hivatkozással 30.922.128 forint vállalkozói díjtartozás és járulékai megfizetésére támasztottak igényt – elutasította; egyetemlegesen kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 1.500.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 1.500.000 forint illetéket.

Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a vállalkozási szerződésre irányadó szabályok kötelező írásbeliséget nem írnak elő, így a jogviszony a felek között szóban is létrejöhetett. Rögzítette, hogy a perben mindkét fél részéről aláírt szerződési okirat becsatolásra nem került. A meghallgatott tanúk akként nyilatkoztak, hogy a perbeli ingatlanon másik két, az alapterülete tekintetében eltérő lakóingatlan kivitelezésére vonatkozó vállalkozási szerződés is létrejött, a három szerződés tartalmi azonosságát erősíti, hogy az építéshatósági eljárás párhuzamosan zajlott, illetve a használatbavételi engedély tartalma is megegyező volt. Minderre figyelemmel arra vont le következtetést, hogy az I. rendű felperes és az alperes között az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 389. §-a szerinti vállalkozási szerződés szóban jött létre, melynek tartalma megegyezik az I. rendű felperesvel éssal

kötött vállalkozási szerződésével.

Az alperes kifogására tekintettel az elsőfokú bíróság a rPtk. 324. § (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése felhívásával azt vizsgálta, hogy a díjkövetelés elévült-e. Rögzítette, a felek szerződése nem szabályozta, hogy az I. rendű felperes vállalkozóként számla kiállítására mikor jogosult, az első számlát 2010. július 1. napján, az eredeti – 10.000.000 forint vállalkozói díj iránti – kereset alapjául szolgáló számlát pedig 2012. január 13-án állította ki. A használatbavételi engedély kiadására vonatkozó kérelem szerint a munkálatok 2005. december 31-én befejeződtek, a használatbavételi engedély kiadására 2006. március 6. napján került sor, az ahhoz szükséges nyilatkozatok szerint a közműveket teljes egészében kiépítették, kerültek, biztonságosan használhatók, működőképesek voltak. Az I. rendű felperes által becsatolt alvállalkozói szerződések egyike sem igazolta, hogy a használatbavételi engedély kiadását követően a perbeli ingatlanon a vállalkozási szerződésben rögzített munkálatok folytak volna, a meghallgatott tanúk nyilatkozatából az volt megállapítható, hogy a későbbi munkavégzések a hibás teljesítéssel álltak összefüggésben. Ugyancsak nem támasztották alá a 2006. március 6. napját követő munkavégzést az I. rendű felperes által 20/F/1-3. sorszám alatt csatolt számlák, azokból ugyanis nem volt megállapítható, hogy melyik szerződés alapján kerültek kiállításra, illetve hogy a tényleges munkavégzés valójában melyik megrendelő lakóingatlanán folyt.

Mindezért az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy a perbeli vállalkozási szerződés teljesítése legkésőbb március 6-án, a használatbavételi engedély kiadásának a napján befejeződött; a rPtk. 306. § (1) bekezdése szerinti javítási munkák a szerződés teljesítéseként nem értékelhetők.

A perbeli vállalkozási szerződésben nem rendelkeztek arról, hogy az I. rendű felperes mikor jogosult végszámla kiállítására, a rPtk. 389. §-a szerint azonban a kivitelezési munka befejezését követően jogosult a vállalkozó a díjat követelni, a követelés elévülése tehát a munkálatok befejezésével megkezdődött. Tekintve, hogy a 2010. július 1. napján kelt számla fizetési felszólításnak nem minősül – azon ugyanis kifejezetten feltüntetésre került, hogy pénzügyi teljesítést nem igényel –, az elévülést nem szakította meg, felperesek nem csatoltak olyan okiratot, amelyből az állapítható meg, hogy a vállalkozási szerződés teljesítését követően, a 2012. január 13-án kiállított számla kibocsátását megelőzően további vállalkozói díj kifizetésére az alperest felszólították volna. Az elévülési idő megszakadása vagy nyugvása hiányában, 2006. március 6. napjától 2011. március 6. napjáig a 2013. december 23-án benyújtott keresettel érvényesített követelés elévült.

A szerződés szóbeli módosítására alapított, magasabb vállalkozói díj iránti, 2016. november 6-i nyilatkozattal felemelt kereset vonatkozásában – tekintve, hogy az I. rendű felperes a keresetfelemelést megelőzően nem közölte az alperessel e körbeni igényét, a vállalkozói díj teljesítésére nem szólította fel – az elévülés ugyancsak bekövetkezett.

Az elsőfokú bíróság ... tanú idézését – bejelentett lakóhely, illetve tartózkodási hely hiányában – mellőzte, továbbá az elévülés körében elfoglalt jogi álláspontja folytán szükségtelennek ítélte a NAV megkeresését, valamint ingatlanforgalmi szakértő kirendelését.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben kérték a megváltoztatását, az alperes keresetük szerinti marasztalását.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményének helyes értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű felperes és az alperes között a másik két megrendelővel 2002. február 15-én megkötött vállalkozási szerződéssel egyező tartalmú megállapodás jött létre. Ugyanakkor az 1952. évi III. törvény (rPp.) 206. § (1) bekezdésében foglaltakat megsértve, iratellenesen rögzítette azt, hogy mindkét szerződő fél részéről aláírt szerződési okirat nem került becsatolásra. A keresetlevél mellékleteként benyújtották azon okiratot, amelyet az alperes minden oldalon kézjegyével látott el, illetőleg az utolsó oldalát mindkét szerződő fél aláírta, így a szerződéskötésre nem szóban került sor; fenntartották az elsőfokú bíróság által

mellőzött írásszakértői bizonyításra vonatkozó indítványukat.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság tévesen vont le következtetést a követelés elévülésére is. A vállalkozási szerződés 10. pontja értelmében annak elválaszthatatlan mellékletét képezi az Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) melynek F.3. pontja szerint a megrendelő fizetési kötelezettsége a vállalkozói díjról kiállított számla elfogadását követő nyolcadik naptári napon esedékes. A vállalkozói díjkövetelés esedékessége szempontjából tehát nincs jelentősége a használatbavételi engedély kiadása időpontjának. Az I. rendű felperes és a megrendelő abban állapodtak meg, hogy az ingatlanok teljes kivitelezését követően, 2010. évben számolnak el egymással, tehát az esedékességhez szükséges rész-, illetve végszámlák ezen időponttól kerülnek kiállításra. A 26. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítetten az alperes elismerte, hogy a kivitelezés során a felek között újabb megállapodás jött létre, a korábbi szerkezetkész állapot helyett az I. rendű felperes a teljes kivitelezést elvállalta, ezen szerződésmódosítás tényét és tanúk a vallomásukkal igazolták. A 2016. szeptember 26-i felperesi előkészítő irathoz csatolt okirati bizonyítékok is azt támasztották alá, hogy a perbeli lakóházon 2008. év végéig munkavégzés folyt, a kivitelezés nem fejeződött be 2006. március 6-án. A fentieket igazolja az I. rendű felperes képviselőjében az alperes, mint ügyvezető által a saját részére 2010. július 1. napján kiállított részszámla, mely teljesítésre is került és ezzel összhangban a számlán feltüntetést nyert, hogy az összege pénzügyi teljesítést nem igényel. Ezen tényt igazolta az alperes személyes meghallgatása során tett nyilatkozata, valamint az a körülmény, hogy a perbeli és az azzal párhuzamosan kivitelezett másik kettő lakóháznak az építése miatt a főkönyvi kivonatban nyilvántartott követelés a részszámla kiállítását követően éppen annak összegével, bruttó 9.566.666 forinttal került csökkentésre. A vállalkozási szerződés alapján teljesítendő díj az ÁSZF F.3. pontja és a rPtk. 326. § (1) bekezdése alapján a részszámla 2010. július 1-jei kiállítása napján vált esedékessé, így ezen bizonylatnak nem az elévülés megszakítása, hanem kezdő időpontja szempontjából volt jelentősége, a kivitelezés alapján fennálló vállalkozói díjkövetelés elévülése is ezen időpontban kezdődött meg. Ezen érvelésük alaptalansága esetére arra hivatkoztak, hogy a részszámla kiállítása és teljesítése – tehát a követelés elismerése – az elévülést 2010. július 1. napján megszakította, ezen időponttól az újra kezdődött, majd az ismételt megszakadását eredményezték az alpereshez intézett felszólítások (F/7., F/8.), melyek átvétele elismert (F/6., F/7.), így az elsőfokú bíróság tévesen vont le következtetést az elévülés megszakításának a hiányára vonatkozóan.

A lefolytatott bizonyítási eredmények okszerűtlen értékelésével állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vállalkozási szerződés teljesítése legkésőbb 2006. március 6-án befejeződött. Nem vette ugyanis figyelembe, hogy a felperesek jegyzőkönyvvel igazolták, az alperes lakóházával párhuzamosan megrendelő részére készült lakóház átadás-átvételét 2009. évben akarták lefolytatni. A 2016. szeptember 27-i felperesi előkészítő irathoz csatolt számlák és a már hivatkozott jegyzőkönyv azt támasztják alá, hogy 2008. évben is folytak a perbeli ingatlanon építési munkálatok, a három lakóház kivitelezése 2008. évben fejeződött be, ezt követték 2009. évben az átadás-átvételi eljárások, mindez ellentétben áll a befejezés 2006. március 6. napjára datálásával.

Véleményük szerint téves az elévülésre levont következtetés a felemelt keresetre vonatkozóan is, ellentétben a 2003.11.549. számú eseti döntésben kifejeződő ítélkezési gyakorlattal, mely szerint az elévülés megszakadása nem korlátozódik csak arra az összegre, amelyre nézve a keresetet benyújtották. A 2012. évben kézbesített számla, illetve fizetési felszólítások, majd a kereset 2013. december 23-i benyújtása az elévülést a megemelt összegű vállalkozói díj tekintetében is megszakította.

A fellebbezésük érdemi eredménytelensége esetére kérték az elsőfokú ítélet perköltség tekintetében megváltoztatását, hivatkozva arra, hogy a terhükre, az alperes javára ügyvédi munkadíj jogcímén megítélt 1.500.000 forint eltúlzott, nem áll arányban az ellátott jogi képviselői munka mértékével, függetlenül a per időtartamától.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Érvelése szerint a perben nem volt vitás, hogy a kérdéses épületet az I. rendű felperes építette fel, amely társaság az alperes részvételével működő családi vállalkozás volt. Az építési munkálatok 2005. december 31-ével lezárultak, a használatbavételi engedély kiadására 2006. március 6-án került sor. Téves az a fellebbezési okfejtés, hogy a számla kibocsátásának időpontja irányadó az esedékesség, illetőleg az elévülés kezdetére. A vállalkozói díj iránti igény ugyanis a munkálatok lezárultával vált esedékessé, ettől eltérő jogértelmezés azt eredményezné, hogy a számla kibocsátója határozhatná meg a követelés esedékességét, a munkálatok befejezését követően akár több évvel vagy évtizeddel később. A számla alapján történő fizetés a teljesítés rendes módja, célja, hogy a vállalkozó az adó- és járulékfizetési kötelezettségének eleget tegyen. A rPtk. vállalkozási szerződésre vonatkozó része sem tartalmaz olyan előírást, hogy a vállalkozói díj megfizetésére csak számla alapján kerülhet sor, a munka befejezése objektív tény, a számla kiállítása viszont a vállalkozótól függő egyoldalú aktus. Véleménye szerint ezen álláspontját támasztja alá a 2007. évi CXXVII. törvény 163. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése, mely szerint a számla kiállítójának legkésőbb a teljesítéstől számított 15 napon belül kell a számlát kiállítania. A felperesi okfejtést gyengíti az a körülmény is, hogy az alperes a maga által 2010. évben kiállított számlára rávezette, hogy pénzügyi teljesítést nem igényel, tehát számla hiányában is már korábban teljesítette a díjfizetési kötelezettségét, azt a társaság elfogadta, számlázásra csak évekkel később került sor a könyvelés rendbetétele érdekében. Tekintve, hogy a 2010. évi részszámla pénzügyi teljesítést nem igényelt, így követelést sem fogalmazott meg, tehát az elévülés megszakítására nem volt alkalmas. Amennyiben mégis elévülést megszakító cselekményként kellene értékelni, akkor is csak a számlán szereplő összeg vonatkozásában lenne releváns.

A felperesek szerződésmódosítására vonatkozó előadása is önellentmondásos, egyezség létrejöttét nem tudták igazolni a tanúbizonyítással, az alperes személyes előadása pedig arra vonatkozott, hogy még a kivitelezés folyamatában állapotok meg a munkák teljes körű befejezésében, de ez az elévülést nem befolyásolja, mert a módosított műszaki tartalommal a munkálatok 2005. évben befejeződtek és ezt követte a használatbavételi engedély kiadása a következő évben. Tekintettel arra, hogy a követelés elévült 2011. évben, helytálló az elsőfokú bíróság azon érvelése is, hogy a 2015. évben előterjesztett keresetfelemeléssel érvényesített vállalkozói díj tekintetében is elévülés következett be.

Véleménye szerint a fellebbezés perköltségre vonatkozó része alaptalan, az alperes jogi képviselője a tárgyalásokon jelen volt, közel tíz előkészítő iratot nyújtott be, a per elhúzódására nem volt ráhatása, a megállapított munkadíj arányban áll az általa kifejtett tevékenységgel.

A felperesek fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához kellően feltárta és helytálló az abból levont jogi következtetése is.

A lefolytatott bizonyítás eredményének okszerű, rPp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelő mérlegelésével jutott az elsőfokú bíróság arra, hogy az I. rendű felperes és az alperes között szóban, a rPtk. 402. § (1) bekezdése szerint minősülő építési szerződés jött létre.

A szerződéskötés írásbeliségére vonatkozó fellebbezési érvelés súlytalan, az alperes eredeti aláírásával ellátott szerződési okiratot ugyanis a felperesek nem tudtak felmutatni, az egyszerű másolaton szereplő megrendelői aláírás valóságának a vitatása folytán nem iratellenes annak rögzítése, hogy aláírt szerződés nem állt az elsőfokú bíróság rendelkezésére. Kétségtelen, hogy az írásszakértői bizonyítási indítványnak helytadás hiányában a felpereseknek nem állt módjukban a vitatott aláírás alperestől származása bizonyítása, ez azonban tényleges hátránnyal nem járt.

Egyrészt az építési szerződés nem tartozott az írásbeliség formakényszere alá, másrészt az alperes a saját szerződésének az I. rendű felperessal ésvel kötött szerződésével fennálló tartalmi azonosságára levont következtetést az ítélet indokolása elleni fellebbezéssel vagy csatlakozó fellebbezéssel nem tette vitássá, így az ítélet felülbírálata során a felperesek által állított – elsőfokú bíróság által elfogadott – szerződési tartalomról kellett kiindulni.

A fentiekből következően a peresített jogviszony a keresetlevélhez F/2. sorszámon becsatolt egyedi szerződésből és ÁSZF-ből álló okirattal volt meghatározott, a szerződés 2. pontja szerint az ÁSZF és az egyedi szerződés közötti ellentmondás esetére az utóbbi irányadó.

A szerződés 4.2. pontja szerint a vállalkozó számláját a megrendelő a kivitelezés befejezése, illetve a sikeres műszaki átadás után 3 ütemben átutalással egyenlíti ki, a fizetési határidő a számla benyújtását követő 30. nap.

Az ÁSZF F.3. pontja szerint a megrendelő fizetési kötelezettsége a számla elfogadását követő 8. naptári napon esedékes az összeg 5%-a visszatartásával.

A fenti rendelkezések közötti összhang hiányában a szerződés 2. pontja értelmében a 4.2. pontban foglaltakat kell alkalmazni, így súlytalan az ÁSZF F.3. pontjában foglaltak jelentőségére vonatkozó fellebbezési okfejtés, tehát a fizetési határidőnek a számla benyújtását követő 30. napot kell tekinteni.

A 4.2. pontban foglaltakkal összhangban az ÁSZF F.1. pontja szerint a rész- és a vég számla a sikeres műszaki átadás-átvételt követően nyújtható be. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ezen szerződési rendelkezés a korábbi vállalkozói számlázás korlátját állítja fel, de nem jogosítja az I. rendű felperest a vállalkozói díj kifizetése szempontjából köztes intézkedés teljesítéstől elváló, annak időpontját figyelmen kívül hagyó megtételére.

A perbeli építési szerződés megkötésekor hatályos 1992. évi LXXIV. törvény 16. §-a szolgáltatásnyújtás esetén a teljesítés időpontjában határozza meg az adófizetési kötelezettség keletkezését, és a 43. §-ban egyidejű számlázási kötelezettséget ír elő. Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, hogy a szerződő felek közötti polgári jogi konszenzus nem írhatja felül az adott vállalkozás tárgyát képező szolgáltatás nyújtásához, illetve igénybeviteléhez kapcsolódó, az adójogi szakági szabályozás által előírt, az adózó és az adóhatóság viszonylatában érvényesülő rendet, a jogszabályokkal összhangban történő eljárás elvéből következően a szerződéskötés során a feleknek figyelemmel kell lenniük az aktuális adójogi szabályozásra.

Ebből következően súlytalan a rész- és vég számlázás, valamint az elszámolás 2010. évre halasztására vonatkozó – egyébként az alperes által el nem ismert – szóbeli szerződési megállapodásra hivatkozás, a felperesek e körbeni fellebbezési érvelése tehát nem foghatott helyt.

A fentiekben túlmenően a rPtk. 397. § (1) bekezdése szerint a díj – ha jogszabály kivételt nem tesz – a vállalkozás teljesítésekor esedékes. Az ezen jogszabályhely alkalmazása körében kialakult egységes bírói gyakorlat szerint a feleknek a fizetési határidőben való megállapodása nem érinti az ellenszolgáltatásnak a teljesítéskor való esedékessé válását, csupán az ellenszolgáltatással összefüggő fizetési késedelemre, illetőleg a kamatfizetési kötelezettségre van kihatással. A fizetési határidőben való megállapodás csak azt jelenti, hogy annak lejártáig a kötelezett nem esik késedelembe.

Az 1/2014. Polgári jogegységi határozattal meghaladottá nem nyilvánított GK66. számú állásfoglalás szerint az ellenszolgáltatás – főszabályként – a szolgáltatás teljesítésekor esedékes, a számlázási kötelezettség elmulasztása vagy késedelmes teljesítése az ellenszolgáltatásnak a szolgáltatás teljesítésekor való esedékessé válását nem érinti, jogosulti késedelemként azonban a kötelezett – késedelmi kamat fizetési kötelezettséget előidéző – egyidejű fizetési késedelmét kizárja.

Mindezzért a fizetési határidő számlázáshoz kötődő meghatározása, a számlázás időpontja a

vállalkozói díj esedékessége szempontjából nem bír a felperesek által állított jelentőséggel, tehát nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperesi elévülési kifogás elbírálásához, az elévülés rPtk. 326. § (1) bekezdése szerinti kezdete megállapításához a teljesítés megtörténtének az időpontját vizsgálta.

Osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a perbeli épület kivitelezésének a befejezési időpontjára kétségmentes okirati bizonyítékként szolgált a használatbavételi engedély kiadása. Ezen engedélyezési eljárás ugyanis az építési engedélyhez kötött építési tevékenység befejezésének a hatósági tudomásulvételére folyik, melyet az építtető az építmény rendeltetésszerű és biztonságos használatra alkalmassá válásakor, a használatbavétel előtt – annak engedélyezése céljából – indíthat.

Az épület rendeltetésszerű használatra alkalmassá válása feltételezte annak nemcsak a szerkezetkész, hanem a teljes kivitelezését, így a 2006. március 6-án kiadott engedély a szerkezetkész állapotot meghaladó – a keresetfelemelés alapjául hivatkozott – műszaki tartalom megvalósulását is bizonyította, így ezen időpontban a kivitelezésért járó teljes vállalkozói díj esedékessé vált.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően e körben sem a tanú, sem az egyéb okirati bizonyítás más eredményre nem vezetett. A lefolytatott bizonyítás eredményének okszerűtlen, felülmérlegelésre alapot adó értékelése nem volt megállapítható, az elsőfokú bíróság helyálló indokok alapján vonta le azon következtetését, hogy a felperesek a rPp. 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni, kétségmentesen nem igazolták, hogy a használatbavételi eljárás lezárultát követően a perbeli épületen – a javítás szintjét meghaladó – kivitelezés folyt.

Mindezt nem tévedett az elsőfokú bíróság annak megállapításakor, hogy a követelés érvényesítésére ezen időponttól számított, a rPtk. 324. § (1) bekezdése szerinti öt éves határidő állt rendelkezésre.

Osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy az elévülés megszakítására vezető, a rPtk. 327. § (1) bekezdése szerinti cselekmény sem nyert bizonyítást. A 2010. július 1. napján történt számlázás a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólításnak nem minősülhet, figyelemmel arra, hogy már megtörtént teljesítést követően, utólag került kiállításra, a számla összege tehát kiegyenlített tartozás összegének minősült.

Figyelemmel arra, hogy az elévülés megszakítása nyilvánvalóan csak az elévülési időn belül lehetséges, sem a 2012. január 13-i felszólításnak (F/7.) illetve a számlának (F/6.), valamint a 2012. február 2-i felszólításnak (F/8.) nincs elévülést megszakító joghatása, tekintve, hogy a 2006. március 6. napján megnyílt öt éves elévülési határidő ezen intézkedések megtételét megelőzően, 2011. március 6. napján lejárt.

Az öt éves elévülési határidőn túli a keresetindítás 2013. december 23-i, illetve a keresetfelemelés 2016. november 6-i időpontja, mindezt nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra vont le következtetést, hogy a perbeli igényérvényesítés a rPtk. 325. § (1) bekezdésébe ütközik, az alperes díjfizetésre kötelezése elévülés folytán bírósági úton nem kényszeríthető ki.

A felperesek fellebbezése nem csak a per főtárgya, hanem a perköltség tekintetében sem megalapozott. Az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdései helyálló alkalmazásával határozta meg az alperes jogi képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjat, megfelelően figyelembe véve a per hosszas időtartamát, a tárgyalások, az iratváltások gyakoriságát, a bizonyítás nagy terjedelmét.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezésben előadottak sem eltérő tényállás megállapítására, sem eltérő

jogi következtetés levonására nem adtak alapot, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, így a Fővárosi Ítéltábla a rPp. 239. § -a alapján alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése szerint egyetemleges pervesztésként kötelezte a felpereseket az alperes másodfokú perköltsége megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alkalmazásával, a jogorvoslati eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodóan mérsékelt, 200.000 forint jogi képviselési munkadíjban határozott meg, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a felperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.473.770 forint jogorvoslati illeték állam javára, külön felhívásra történő megfizetéséről.

Budapest, 2018. november 27.

. Kurucz Zsuzsánna s. k. a tanács
elnöke
Levek Istvánné dr. s. k. előadó
bíró

Dr. Felker László s. k. bíró